

Odepření práva účastníka vyjádřit se k věci, porušení principu rovnosti zbraní v civilním odvolacím řízení

Rozhodne-li odvolací soud o podaném odvolání navrhovatelů předběžného opatření, aniž jeho opis předtím zašle druhé straně řízení na vědomí, čímž jí fakticky znemožní vznést protiargumenty a hájit tak své stanovisko o nedůvodnosti takového návrhu, poruší tím právo stěžovatele na soudní ochranu a princip rovnosti účastníků řízení podle čl. 36 odst. 1 ve spojení s čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod v případě, že tím nedojde k přímému, bezprostřednímu a nadále již nenapravitelnému zásahu do sféry možností faktického uspokojení v řízení uplatněného nároku a odvolací soud tuto okolnost řádně nezváží.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. IV.ÚS 719/18, ze dne 3.4.2018)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele J.K., zastoupeného JUDr. J.Š., advokátkou, sídlem P., proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. ledna 2018 č. j. 62 Co 10/2018-55, za účasti Městského soudu v Praze, jako účastníka řízení, a 1) A.B. a 2) P.B., jako vedlejších účastníků řízení, tak, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 11. ledna 2018 č. j. 62 Co 10/2018-55 bylo porušeno právo stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a princip rovnosti účastníků řízení podle čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. ledna 2018 č. j. 62 Co 10/2018-55 se ruší.

Z odůvodnění:

I. Skutkové okolnosti případu, obsah napadeného rozhodnutí a relevantní obsah soudního spisu

1. Stěžovatel se ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 a násl. zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), domáhá zrušení shora uvedeného soudního rozhodnutí, neboť má za to, že jím byla porušena jeho základní práva zaručená v čl. 36, čl. 37 odst. 3 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina").

2. Z ústavní stížnosti a vyžádaného soudního spisu vedeného Obvodním soudem pro Prahu 5 pod sp. zn. 31 C 389/2017 se podává, že vedlejší účastníci darovali stěžovateli a jejich dceři R.K. (jeho manželce) pozemek č. parc. X1, jehož součástí je budova č. p. X2 a pozemku č. parc. X3, to vše v k. ú. Lipence, zapsáno na LV č. X4 vedeném Katastrálním úřadem pro hl. m. Prahu, Katastrální pracoviště Praha, pro katastrální území Lipence, okres Praha (dále jen "předmětné nemovitosti"), a to každému v rozsahu podílu 1/2. Dne 7. 12. 2017 vyzvali stěžovatele k vrácení daru proto, že zjistili, jak se chová k jejich dceři v manželství, jak se vyjadřuje o jednom z vedlejších účastníků, jak se k oběma chová, a že odešel ze společné domácnosti s jejich dcerou atd.

3. Obvodní soud pro Prahu 5 (dále jen "obvodní soud") usnesením ze dne 14. 12. 2017 č. j. 31 C 389/2017-29 v řízení o vrácení daru zamítl návrh na nařízení předběžného opatření, kterým se vedlejší účastníci domáhali, aby stěžovateli bylo uloženo zdržet se vstupu do nemovitostí a užívání předmětných nemovitostí.

4. Městský soud v Praze (dále jen "městský soud") napadeným usnesením rozhodl tak, že usnesení obvodního soudu změnil tak, že nařídil předběžné opatření spočívající v tom, že stěžovatel je povinen zdržet se vstupu do předmětných nemovitostí a užívání předmětných nemovitostí, a to po dobu, než bude pravomocně rozhodnuto o nároku podle žaloby. Městský soud v odůvodnění napadeného usnesení v bodě 4 výslovně uvedl, že "Žalovaný [tj. stěžovatel - poznámka Ústavního soudu] se k podanému odvolání nevyjádřil."

5. Z obsahu vyžádaného soudního spisu se podává, že poté, co obvodní soud vydal usnesení ze dne 14. 12. 2017 č. j. 31 C 389/2017-29, podali vedlejší účastníci blanketní odvolání (č. l. 38 soudního spisu). Na základě tohoto přípisu obvodní soud vydal usnesení ze dne 18. 12. 2017 č. j. 31 C 389/2017-40, kterým vyzval vedlejší účastníky k odstranění vad odvolání. Odvolání pak bylo doplněno právním zástupcem vedlejších účastníků ze dne 22. 12. 2017 (včetně příloh - č. l. 45-51 soudního spisu). V předkládací zprávě obvodního soudu na č. l. 53 soudního spisu je pak výslovně uvedeno, že "Odvolání nebylo doručeno ostatním účastníkům." a "Vyjádření k odvolání nebylo podáno.". Hned poté se na č. l. 54 soudního spisu nachází protokol o hlasování městského soudu o napadeném usnesení, které se nachází na č. l. 55-56 soudního spisu. Z příslušného spisu dále vyplývá, že stěžovatel se o řízení o návrhu na vydání předběžného opatření poprvé dozvěděl až právě doručením napadeného usnesení městského soudu.

II. Argumentace stěžovatele

6. Stěžovatel zdůrazňuje, že městský soud ve svém rozhodnutí uvádí, že se stěžovatel k podanému odvolání nevyjádřil. Toto tvrzení není pravdivé, jelikož odvolání vedlejších účastníků stěžovateli doručeno nikdy nebylo, a tedy neměl možnost se k podanému odvolání vyjádřit, což je v rozporu se zásadou rovnosti účastníků, když navíc proti usnesení o předběžném opatření není možné podat dovolání.

7. Stěžovatel je dále přesvědčen, že městský soud extrémně vadně hodnotil skutkový stav a na tomto základě vyvodil vadné právní závěry, což dokládá skutkovou i právní argumentací.

III. Vyjádření účastníků řízení a vedlejších účastníků řízení

8. Soudce zpravodaj podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu zaslal ústavní stížnost k vyjádření účastníkovi řízení a vedlejším účastníkům řízení.

9. Městský soud ve svém vyjádření zejména uvedl, že plně odkazuje na napadené usnesení a na jeho podrobné odůvodnění. Žádná ústavní práva stěžovatele zaručená Listinou, která stěžovatel ve své ústavní stížnosti uvádí, porušena nebyla. Městský soud důvody, které ho vedly k částečné změně prvostupňového rozhodnutí, podrobně vysvětlil. Důvody pro nařízení předběžného opatření byly dle něj jednoznačně splněny. Z uvedených důvodů považuje ústavní stížnost za neopodstatněnou a navrhuje proto, aby v případě věcného projednání byla zamítnuta.

10. Vedlejší účastníci svého práva vyjádřit se k ústavní stížnosti nevyužili.

11. Vzhledem k obsahu vyjádření městského soudu, který de facto jen zopakoval svou argumentaci uvedenou v napadeném usnesení, nebylo nutné zasílat toto vyjádření stěžovateli k replice.

IV. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

12. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí

napadené ústavní stížností, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný; stěžovatel je právně zastoupen v souladu s požadavky § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu, a ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu a contrario).

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

13. Ústavní soud v minulosti mnohokrát judikoval, že není zásadně oprávněn zasahovat do rozhodovací činnosti soudů obecných, neboť není vrcholem jejich soustavy (čl. 83 a čl. 91 odst. 1 Ústavy). Postupují-li soudy v souladu s obsahem hlavy páté Listiny, nemůže na sebe Ústavní soud atrahovat právo přezkumného dohledu nad jejich činností. Důvod ke zrušení rozhodnutí soudu by byl dán pouze tehdy, kdyby jeho právní závěry byly v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními nebo v nich neměly podkladu, pokud by řízení jako celek nebylo spravedlivé a byla v něm porušena ústavně zaručená práva nebo svobody stěžovatele, anebo by napadené soudní rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, resp. postrádalo řádné, srozumitelné a logické odůvodnění [srov. náleze ze dne 20. 6. 1995 sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257), ze dne 27. 8. 2013 sp. zn. II. ÚS 1842/12 (N 154/70 SbNU 425), či ze dne 27. 2. 2014 sp. zn. III. ÚS 1836/13 (N 24/72 SbNU 275)].

14. K otázce způsobilosti předběžného opatření (jako opatření prozatímní povahy) zasáhnout do základních práv a svobod účastníků řízení se Ústavní soud v rozhodovací praxi vyjádřil tak, že tuto způsobilost obecně vyloučit nelze; je však třeba zdůraznit, že předběžná opatření zpravidla nedosahují takové intenzity, aby mohla zasáhnout do ústavně zaručených práv jedné či druhé strany, neboť při rozhodování o nařízení předběžného opatření se nerozhoduje o právech a povinnostech účastníků s konečnou platností, nýbrž jde o opatření dočasného charakteru, jímž není prejudikován konečný výsledek sporu. Jeho účelem je zatímni úprava práv a povinností, která nevylučuje, že ochrana práv dotčenému účastníku bude posléze poskytnuta konečným rozhodnutím ve věci (srov. např. náleze Ústavního soudu ze dne 14. 9. 1994 sp. zn. IV. ÚS 43/94 (N 41/2 SbNU 27), usnesení ze dne 29. 3. 2000 sp. zn. IV. ÚS 488/99, usnesení ze dne 8. 11. 2000 sp. zn. IV. ÚS 115/2000, usnesení ze dne 14. 6. 2007 sp. zn. II. ÚS 44/06, a mnohá další, všechna rozhodnutí jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). Ústavní soud se tedy zpravidla necítí oprávněn zasahovat do rozhodnutí o předběžných opatřeních, neboť jde o rozhodnutí, která do práv a povinností účastníků zasahují nikoli konečným způsobem, nýbrž jde o opatření, jejichž trvání je zásadně časově omezeno.

15. Ústavní soud vychází z názoru, že posouzení podmínek pro vydání předběžného opatření je věcí obecného soudu, neboť závisí na konkrétních okolnostech případu (srov. náleze ze dne 10. 11. 1999 sp. zn. II. ÚS 221/98 (N 158/16 SbNU 171) nebo náleze ze dne 21. 11. 2001 sp. zn. IV. ÚS 189/01 (N 178/24 SbNU 327), usnesení ze dne 3. 3. 2011 sp. zn. III. ÚS 3365/10, usnesení ze dne 28. 6. 2012 sp. zn. II. ÚS 2010/12, nebo usnesení ze dne 27. 3. 2014 sp. zn. III. ÚS 909/14). Ústavnímu soudu tedy, z hlediska ústavněprávního, zásadně nepřísluší přehodnocovat názor obecných soudů stran důvodnosti návrhu na vydání předběžného opatření. Ústavní soud je povolán toliko ověřit, zda rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření mělo zákonný podklad (čl. 2 odst. 2 Listiny), bylo vydáno příslušným orgánem (čl. 38 odst. 1 Listiny) za dodržení zásad spravedlivého procesu a současně nebylo projevem svévole ve smyslu čl. 1 Ústavy a čl. 2 odst. 2, 3 Listiny (viz např. náleze ze dne 10. 11. 1999 sp. zn. II. ÚS 221/98 (N 158/16 SbNU 171), usnesení ze dne 5. 2. 2013 sp. zn. III. ÚS 155/13 nebo usnesení ze dne 9. 3. 2015 sp. zn. I. ÚS 641/15).

16. Podstatu ústavní stížnosti tvoří nesouhlas stěžovatele s procesním postupem obecných soudů, když o odvolání vedlejších účastníků proti usnesení obvodního soudu bylo městským soudem rozhodnuto, aniž by odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zasláno stěžovateli na vědomí s možností podat k podanému odvolání své vyjádření. Z vyžádaného soudního spisu (sub 5) pak tvrzená skutečnost o nedoručení opisu odvolání stěžovateli skutečně vyplývá.

17. Ústavní soud musí úvodem při posouzení věci odkázat na svou ustálenou judikaturu [reprezentovanou např. nálezy ze dne 26. 9. 2005 sp. zn. IV. ÚS 310/05 (N 180/38 SbNU 443), ze dne 25. 1. 2007 sp. zn. III. ÚS 639/06 (N 15/44 SbNU 193) nebo ze dne 25. 4. 2012 sp. zn. I. ÚS 3428/11 (N 90/65 SbNU 213)], v nichž se Ústavní soud mimo jiné vyslovil k problematice ústavně konformní interpretace ustanovení § 210 odst. 1 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "o. s. ř."), z něhož vyplývá, že soud není povinen doručovat opisy odvolání směřující proti nikoliv meritorním rozhodnutím ostatním účastníkům řízení, a to z hlediska potenciálního rozporu s ústavně zaručeným právem účastníků řízení předložit své argumenty k podanému odvolání protistrany, jakožto součásti spravedlivého procesu ve smyslu čl. 37 odst. 3 Listiny (v nálezu sp. zn. IV. ÚS 310/05 Ústavní soud dokonce posuzoval ústavnost citovaného ustanovení § 210 odst. 1 o. s. ř.). Ústavní soud dovedl, že "ustanovení § 210 odst. 1 o. s. ř. představuje kogentní příkaz pro soud prvního stupně, aby v případech, kdy odvolání směřuje proti rozhodnutí ve věci samé, je doručil ostatním účastníkům. Ze zákona tedy sice nevyplývá povinnost soudu doručovat opisy odvolání směřující proti nikoliv meritorním rozhodnutím ostatním účastníkům řízení, to však neznamená, že tak soud prvního stupně nemůže učinit na základě úvahy (ústavně souladné) o vhodnosti a účelnosti takového opatření s ohledem na okolnosti případu či specifikum věci. Takovou specifickou okolností, která zakládá povinnost soudu doručit opis odvolání protistraně, je např. dosavadní vývoj sporu v první instanci, který zřetelně naznačuje, že protistrana zaujímá k argumentům uváděným v odvolání zřetelně nesouhlasný postoj a odlišně je právně a skutkově hodnotí" (srov. nálezy ze dne 25. 1. 2007 sp. zn. III. ÚS 639/06 (N 15/44 SbNU 193)).

18. V nálezu ze dne 8. 7. 2008 sp. zn. II. ÚS 1374/08 (N 128/50 SbNU 125) pak Ústavní soud jednoznačně zdůraznil, že "vytvoření prostoru pro účastníka řízení účinně uplatnit námitky a argumenty, které jsou způsobilé ovlivnit rozhodování soudu a s nimiž se soud musí v rozhodnutí náležitě vypořádat, je jedním ze základních požadavků práva na spravedlivý proces (zásada kontradiktornosti řízení), který lze vztáhnout na jakékoliv rozhodování, jímž jsou dotčena subjektivní práva a povinnosti účastníků řízení." [srov. obdobně nálezy ze dne 6. 2. 2007 sp. zn. II. ÚS 828/06 (N 26/44 SbNU 309) či ze dne 1. 9. 2011 sp. zn. II. ÚS 781/10 (N 147/62 SbNU 269)].

19. Vyslovené závěry Ústavní soud vztahuje nejen na rozhodování o nákladech řízení, ale kupříkladu i na řízení exekuční, které je společně s řízením nalézacím řazeno do občanského soudního řízení jako základní druh civilního procesu. "I v tomto případě je namístě usuzovat, že v případě doručení odvolání stěžovatelům by tito v odvolacím řízení uplatňovali své argumenty na podporu potvrzení odvoláním napadeného usnesení soudního exekutora" [srov. např. citovaný nálezy ze dne 25. 4. 2012 sp. zn. I. ÚS 3428/11 (N 90/65 SbNU 213) či nálezy ze dne 14. 6. 2011 sp. zn. I. ÚS 3/11 (N 111/61 SbNU 647)]. Ústavní soud pak tyto závěry vztahuje i na rozhodování v případě posuzování nezbytnosti přerušování řízení u obecných soudů. "Je porušením práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, pokud odvolací soud rozhodne o podaném odvolání žalovaného, aniž jeho opis předtím zaslal žalobci na vědomí, čímž mu znemožnil vznést protiargumenty a hájit tak své stanovisko o nezbytnosti přerušování řízení, byť je z okolností konkrétní věci zřejmé, že zaujímá k argumentům uváděným v odvolání zřetelně nesouhlasný postoj a odlišně je právně a skutkově hodnotí (§ 210 odst. 1 o. s. ř.)." (srov. nálezy ze dne 19. 9. 2017 sp. zn. II. ÚS 1831/17).

20. Současně však Ústavní soud ve své judikatuře rovněž zdůrazňuje, že jeho úkolem je hodnotit přezkoumávaný proces jako celek, nikoliv jen jeho některé segmenty, to znamená, že přihlíží k závažnosti eventuálních pochybení v postupu obecných soudů a k jejich dopadu na celkový výsledek řízení, neboť právo na soudní a jinou právní ochranu, zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny, nelze vykládat tak, že by pokrývalo veškeré případy porušení kogentních procesních ustanovení v objektivní poloze. "Samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces, ale teprve takové porušení objektivních

procesních pravidel, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu." [srov. např. nálezy ze dne 5. 8. 2009 sp. zn. I. ÚS 566/07 (N 176/54 SbNU 209) či ze dne 18. 10. 2011 sp. zn. IV. ÚS 1796/11 (N 178/63 SbNU 69)].

21. Ústavní soud proto ve snaze zachovat racionalitu řízení o ústavní stížnosti a zabránit výskytu přepjatého formalismu i ve své vlastní judikatuře, v jehož důsledku by za účelem ochrany "čistoty" přezkoumávaného procesu přistupoval ke kasaci všech rozhodnutí obecných soudů, a to výhradně toliko "pouze" pro nevyhovění všem procesním oprávněním účastníka bez ohledu na racionalitu jejich uplatnění, vždy váží charakter a intenzitu porušení procesních pravidel. "Zásah do základních práv stěžovatele tak musí dosahovat jistého stupně intenzity, způsobilého přivodit změnu rozhodnutí obecných soudů." [srov. nálezy ze dne 3. 3. 2009 sp. zn. II. ÚS 169/09 (N 43/52 SbNU 431)]. V případě namítaného porušení subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je tudíž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních práv zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit mu příznivější rozhodnutí ve věci samé.

22. Ústavní soud tak učinil i v nyní projednávaném případě a dospěl k závěru, že výše rekapitulované závěry lze bezesporu vztáhnout i na tento případ stěžovatele, který procesním postupem obvodního soudu, kdy mu nebyl doručen opis odvolání vedlejších účastníků, byl fakticky zbaven svého práva předložit své protiargumenty k podanému odvolání, na jehož základě následně městský soud změnil rozhodnutí obvodního soudu o předběžném opatření tak, že nařídil předběžné opatření, kterým stěžovateli zabránil vstupu do předmětných nemovitostí a užívání předmětných nemovitostí, čímž došlo k porušení práva stěžovatele na soudní ochranu (čl. 36 odst. 1 Listiny) a principu rovnosti účastníků řízení (čl. 37 odst. 3 Listiny). Právě v tomto aspektu řízení, kdy městský soud (jako soud odvolací) na základě podaného odvolání (a v něm vznesených argumentů) dospěl ke zcela opačnému právnímu názoru než obvodní soud (jako soud prvního stupně), přičemž dotčený účastník řízení (stěžovatel) se o tomto "novém" náhledu na posuzovanou otázku dozvěděl až ze samotného rozhodnutí městského soudu, se nyní projednávaný případ odlišuje od případů, kdy se obecné soudy při zohlednění konkrétních okolností průběhu řízení rozhodly postupovat podle ustanovení § 210 odst. 1 o. s. ř. a nedoručovat opis odvolání dotčenému účastníkovi řízení, neboť "z předchozího průběhu řízení a z podaného odvolání je zřejmé, že případné vyjádření protistrany by s ohledem na okolnosti případu či specifikum věci nemohlo nijak přispět k objasnění věci a k rozhodování odvolacího soudu" [viz usnesení ze dne 23. 9. 2013 sp. zn. IV. ÚS 2602/13].

23. Citovaný právní závěr Ústavního soudu se tudíž neocitá v rozporu s výše rekapitulovanými závěry judikatury Ústavního soudu a není tedy důvodem pro odmítnutí argumentace stěžovatele jako neopodstatněné, neboť procesní postup obecných soudů v případě řešeném Ústavním soudem v posledně citovaném usnesení nepředstavoval takové porušení objektivních procesních pravidel, které by skutečně dotčeného jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu, jako tomu bylo dle Ústavního soudu v nyní projednávaném případě. Z podané ústavní stížnosti a vyžádaného soudního spisu je totiž více než zřejmé, že stěžovatel má na otázku skutkového stavu a právního hodnocení dané věci diametrálně odlišný názor než vedlejší účastníci, přičemž postupem obecných soudů mu bylo odepřeno tento svůj právní názor na danou kauzu obhajovat před městským soudem, a to navíc za situace, kdy obvodní soud rozhodl v jeho prospěch. Tímto postupem tedy došlo k porušení ústavně garantovaných práv stěžovatele podle čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny.

24. Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje potřebu posoudit, jaké následky by v konkrétním případě lpění na pravidlech procedurální spravedlnosti (zejména čl. 37 odst. 3 Listiny) mohlo mít pro následné možné uplatnění práv vedlejších účastníků řízení (zde z hlediska vrácení daru) před obecnými soudy, kdy by zrušení předběžného opatření Ústavním soudem představovalo hrozbu přímého, bezprostředního a nadále již nenapravitelného zásahu do sféry možností faktického

uspokojení v řízení uplatněného nároku [viz náleze ze dne 13. 2. 2014 sp. zn. III. ÚS 1888/13 (N 17/72 SbNU 211)]. Takový následek však v posuzované věci neshledal, naopak dospěl k závěru o neústavním zásahu do ústavně zaručeného procesního postavení stěžovatele.

25. Současně však v této souvislosti, s ohledem na zvláštnost řízení o ústavnosti předběžných opatření, Ústavní soud považuje za potřebné uvést, že není povinností obecných soudů doručovat protistraně odvolání proti usnesení o návrhu na předběžné opatření před rozhodnutím odvolacího soudu vždy a v každém případě, a to nejen s ohledem na znění § 210 odst. 1 o. s. ř., nýbrž právě proto, že mohou být případy, kdy by doručení odvolání protistraně nebylo ani účelné, ani vhodné, anebo by dokonce mohl být nevhodným doručením odvolání zmařen účel předběžného opatření, tedy mimořádného procesního institutu, který musí být do jisté míry založen na prvku překvapivosti (např. je-li navrhováno předběžné opatření z důvodu ohrožení budoucí exekuce). V posuzovaném případě ovšem žádné nebezpečí zmaření účelu předběžného opatření nehrozilo a stěžovatel tak měl po posouzení okolností případu právo na to, aby mohl v řízení o návrhu na vydání předběžného opatření odpovídajícím způsobem reagovat.

VI. Závěr

26. Proto Ústavní soud uzavírá, že rozhodl-li městský soud ústavní stížností napadeným usnesením o podaném odvolání vedlejších účastníků, aniž jeho opis předtím zaslal stěžovateli na vědomí, fakticky mu znemožnil vznést protiargumenty a hájit tak jeho stanovisko o nedůvodnosti návrhu na vydání předběžného opatření. Tímto svým rozhodnutím proto porušil jeho právo na soudní ochranu a rovné postavení v řízení podle čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny (obdobně shora citovaný náleze sp. zn. III. ÚS 1888/13).

27. Proto Ústavní soud (aniž jinak posuzoval vlastní předmět řízení před obecnými soudy) podle ustanovení § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti vyhověl a podle ustanovení § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu napadené usnesení městského soudu zrušil.

Právní věta - redakce.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)